

O datorie

Din prisos generos de energie tânără a luat ființă în orașul nostru un organ viguros de exprimare, fără reticență, a năzuinței de primenire și însănătoșire a vieții publice. Afirmarea dărză și răspicată a credințelor, curajul și talentul cu care se dau bătăliile pentru spulberarea adversităților și netezirea căilor spre ființă, îndreptătesc, cu prioritate, un nume fericit ales. „Avântul” este și trebuie să rămână o dezmințire a relei faime pe drept sau pe nedrept create argului nostru, că în Piatra n’ar putea prospera decât fițiuci tipărite pentru răsfățul unor apături desmățate, sau cel mult foaie săptămânală, în oglinda ariei viața societății românești a ținutului nostru, înveșnicit de în Creangă, de un Hogaș, de un Mironescu, apare desfigurată până la mutilare.

Pentru a răsfrânge cu credință hipul adevărat al acestei vieți, dând glas nevoilor născute din rămăntările ei, se impune, ca o datorie imperioasă, să asigurăm viața ziarului „Avântul”, care s’a dovedit a fi vrednicul organ al auzințelor multimei din ținuturile Neamțului.

Departa de noi gândul de a pomeni o imputare, ceea ce constituie doar ușurință din partea noastră, a cititorilor: trecem cu seninătate peste obligațiuni limpezi, pe care le recunoaștem, și ni-i lene să le împlinim, bagatelându-le.

Așa e cu obligațiunea răspunderii la timp a sumelor cu care cetitorii aținați s’au angajat să sprijine existența acestei foi.

O gazetă este ca o faclă aprinsă în apăsarea sufletului norodului. Atârână credință, ca lumina acestei faclă și nu înceapă a pâlpâi, pentru că înmericul său nu cuprindă bolile, iar aspeții timpurilor întuncate, bufnitele lilieci, să-și falfăie a pustiu aripile monice în preajma altarului de închinare.

UN CETITOR

GAZDELE ELEVILOR

La vitrina liceului, la geamurile lărilor din centrul orașului nostru lim afișe despre gazde, care doresc a primească elevi sau eleve.

Părinții elevilor au nevoie de gazde pentru copiii lor, iar unele familii au nevoie de mijloace de existență.

Să nu uite însă un lucru aceste familii. Primind elevi în gazdă își iau o mare însărcinare și o deosebită răspundere. Nu numai mănăcarea și dormitul trebuie să fie grija de competență gazdelor pentru acești elevi.

Supravegherea lor de aproape, aranjarea unui program al vieții de familie și respectarea lui, observarea asu-

ELECTRIFICAREA BISTRITEI

de C. N. TURCU

La București, în Parcul Carol, s’a deschis de vre-o câteva săptămâni o expoziție a electricității. Și unul dintre cele cinci pavilioane, în care este găzduită expoziția, este rezervat — aproape în întregime — planurilor topografiate și reliefate, executate cu multă răvnă și artă, de către idealistul inginer Dimitrie Leonida, în vederea lucrărilor pentru electrificarea Bistriței.

„Propășirea unei regiuni, cași a unei țări — scrie undeva d-l Leonida — depinde de o serie de factori cari alcătuiesc un lanț fără sfârșit — lanț ce face legătura între mecanismul complicat și în vecinică mișcare al activității și progresului universal, cu țara sau regiunea considerată.

Acest lanț, închipuit, ar fi format din inele; unele de aur ce ne-ar reprezenta natura cu darurile ei; altele de argint ce ne-ar reprezenta oamenii cu însușirile lor fizice și intelectuale. Dar nici inelele de aur, nici cele de argint — singure — nu ar putea forma lanțul; e nevoie ca ele să fie legate prin inele de fier, reprezentând munca — unele mai vechi, ale muncii acumulate din alte vremuri, altele mai noi, reprezentând munca pe care trebuie să o desfășurăm continuu, forjând lanțul propășirii noastre.”

Nu e o trambiiare de farseur ceea ce scrie d-l Leonida. E un crez pe care-l profesează cu o seninătate de idealist intransigent. Cei cari se interesează — cât de puțin — de posibilitățile de industrializare ale țării noastre, vor fi avut ocazia să se convingă vizitând pavilionul proiec-

telor de electrificarea văiei Bistrița.

„În trecut, provinciile surori: Moldova, Bucovina și Transilvania erau unite numai prin apele Bistriței, care le îmbrățișau, amestecându-le și frământându-le veșnic pământul. Astăzi ele sunt unite pentru totdeauna — unire ce trebuie întărită și prin legăturile pe care vi le oferă tehnica modernă: Căile ferate și rețelele electrice, care să transporte bunurile și energia, reprezentând viața acestei regiuni, care astăzi, din nefericire, lăncezește.”

Să mai vorbim despre însemnătatea neprețuită a bazinului Bistriței? Despre comorile și despre bogățiile lui minerale? Despre zăcămintele celor mai variate minereuri? Despre probabilitățile — aproape de nedesmințit — ale zăcămintelor de petrol? Despre nesfârșitele posibilități de industrie forestieră cu toate derivatele ei? Ar fi și zadarnic și inutil. Întrucât toate acestea sunt arhicunoscut!

Pentru exploatarea acestor nenumărate bogății, pentru valorizarea lor, este nevoie, însă, în primul rând, de mijloace de transport și de energie electrică.

D-l inginer Dim. Leonida, care a studiat îndelung întreaga vale a Bistriței, a soluționat posibilitatea industrializării ei prin utilizarea energiei apelor.

Dar „variațiunile mari ale apelor noastre ne silesc să construim lacuri mari egalizatoare, în munți. Numai așa devin posibile irigațiunile, navigațiunea, uzinele hidroelectrice, apărările contra inundațiilor, etc.” Con-

continuare pe pag. 2-a

Adventiștii...

de T. C. STAN

Articolul cu acest titlu al Cuvosului Părinte Chircă, din No. 32 al „Avântului” mi-a amintit de un om cunoscut anul trecut. Era un șofeur, om simplu, fără prea multă stăpânire de carte. Dar celace m’a isbit la dânsul, au fost idelle lui sănătoase, rar întâlnite în ziua de azi.

În drumul pe care l-am făcut cu mașina prin ținutul Vâlcei și al Sibiului am avut ocazia să-l aflu părerile lui foarte solide și cinstele asupra imoralității ce roade ca o rugină societatea contemporană.

Vorbea cu oroare despre beție, ne-explicându-și cum de poate un om să decadă așa de jos, încât să-și bele mințile. Se înspăimântă de boalele veacului nostru și îmi aminti cu entuziasm principiul sănătoase, care trebuie să ne conducă viața. Soluția pe care o dădea ei era acela a credinței și a optimismului. Credința în Dumnezeu și încrederea în tot ce avem noi mai bun în noi, în acea particică a sufletului, care rămâne neîntinată de noroiul blăstămățiilor cotidiene și care trebuie să servească de bază de îndreptare spre o viață demnă și cinstită.

M’am uitat la el cu o legănată curiozitate unită cu o profundă nedumerire. „De unde, l’am întrebat eu, cunoști aceste lucruri?”

„Eu sunt adventist — se înroși el — și la adunările noastre discutăm adeseori unele chestiuni interesante.”

Omul acesta mi se păru demn de luare aminte.

„Se zice, glumii eu, că adventiștii trag femeile pe roată și ulterior le mănâncă sub formă de friptură. Iar copiii lor le sug sângele cu o țeavă de trestie. E adevărat?”

Ei zâmbi: „Domnule, te rog, vino la casa noastră de sfat din Sibiu. Vel cunoaște acolo comunitatea adventiștilor. Află că din aproape 700 de membri, nici unul din noi nu pune în gură o picătură de bătură bețivă. Mai află că nimeni nu

continuare pe pag. 2-a

PROBLEMA CALENDARULUI

Biserica ortodoxă română, înțelegând în mod sincer necesitățile economice, culturale și sociale ale țării noastre, a hotărât fără multă discuție îndreptarea calendarului, cu toate că și-a dat seama de greutatea la care își expunea pe slujitorii ei, care trebuiau să aplice această grea reformă,

pe un teren atât de giugaș. Preotul cu spiritul lui de ascultare și de jertfă a îndurat toate insultele, calomniile și ofensele ce nici un corp din țara noastră n’a suferit până’n prezent.

Agentei aflați în serviciul unor organizații politice străine, persoane de bună credință, dar rău informate, călugări vagabonzi, certați cu canoanele monahale și politicieni perversi — fără nici un pic de conștiință — au speculat această reformă pentru a și satisfacă scopurile lor meschine. Toate corpurile constituite din stat ne-au lăsat să luptăm singuri cu toți dușmanii țării noastre.

Dece oare? Pentru că în mentalitatea multora considerau această problemă numai de ordin pur bisericesc. Când noi arătam pericolul acestor agitații din punct de vedere al unității sufletiste naționale, organele în drept a lua măsuri de liniștire se purtau cu mânăși față de agitații, invocând libertatea conștiinței, a cultului etc. Dar bine, în cazul de față se potrivește libertatea cultului cu interesele economice ale țării? E în folosul țării ca o parte din muncitorimea satelor

noastre să piardă zilele de muncă prin cărciume sub motiv că serbează după capul lor?! Acesta este înțelesul și urmarea libertății cultului? Politiți, Domnilor apărători ai libertății conștiinței în satele: Zănești, Rediu, Socea, Bodeștii Preciștii, Târpești? Și’n alte multe sate din jurul Neamțului, într-o zi de sârbătoare — pe stil vechiu — și numărați câte brațe de muncă stau încrucișate și apoi scototiți cam cât pierde economia națională; și atunci cred că nu veți mai spune că problema calendarului e de ordin pur bisericesc. Noi, care trăim în mijlocul poporului, ne dăm bine seama de această situație și ne facem datoria spunând celor în drept: „Lăsați, Domnilor, teoriile, interpretați libertățile publice în interes național: opriți pe agitatori din opera lor de destrămare a sufletului național, trimiteți lumea la muncă!”

Nu vedeți că, cu asemenea teorii, nu mai împlem hambarele țării? Nu observați că lumea se deprinde a munci mai puțin? Iată dar că problema calendarului nu interesează numai pe preoți, ci mai cu seamă bunul mers al țării.

Pr. M. GAVRILESCU

Citiți în pag. III-a importante dezbateri dela ședința consiliului comunal de Sâmbătă 7 Oct. cor.

ADVENTIȘTII...

continuare din pag. 1-a

înjură, nici nu jură strâmb. Legătura trupească nelegiuată, e necunoscută de noi. Iar supunerea la legile drepte ale oamenilor și respectarea cuvântului dat, sunt principii la care ținem în deosebi".

L-am ascultat și m'am dus printre adventiști.

Mărturisesc că nu m'a ispitit secta lor și că nu m'am gândit nici un moment să-mi lepăd legea strămoșiască. În primul rând fiindcă neam de neam meu au fost ortodocși și într'al doilea fiindcă omului drept i-e indiferent în ce limbă îl chiamă în ajutor pe Dumnezeu sufletului său. El este *Unic*, fie că l se zice Dumnezeu, Iehova, Gott sau Boje.

Dar mai ales trebuie să recunosc că în stadiul de civilizație în care ne găsim, ortodoxia prezintă superioritate asupra adventismului: este mai comodă. Între aitele, pentru că s'a dat ca o mănășă după concepția modernă a statului organizat; aprobă și chiar binecuvântează războiul. Adventismul — bolșevic — îl condamnă intrinsigent.

M'am gândit însă cu amărăciune la cei — foarte mulți — cari, ortodocși fiind, nu sunt nici pe departe la înălțimea morală a turmei de rătăciți, cum ne place să-i numim pe adventiști.

Temelia Bisericii Creștine, țaria ei — e *morală* pe care o ridică, nouă și binefăcătoare. Toate celelalte, buchisirea slovelor și tălmăcirea lor chițibușărească, e vânare de vânt și sofisticărie.

Duhul creștinismului este în morală. Cine o respectă, este un bun creștin. Cine nu, este rău creștin. Am spus oare un neadevăr? Cred că nu! Întorcându-mă iar la frumosul articol al Cuviosului Părinte Chircă, trebuie să mărturisesc o nedumerire: de ce, încearcă să-i atace pe adventiști sub cuvânt că citesc greșit biblia? Nu aici e partea lor slabă. E indiferent felul cum interpretează vârtejul cuvintelor, întortochiate. Asta-i, în definitiv treaba fariseilor și a cărturarilor. Vorba e: respectă ei principiile morale? Practică ei virtuțile creștine? La aceasta îl rog pe C. P. Chircă să răspundă.

Autoritatea bisericii nu decurge din teama superstițioasă pe care ar insufla-o poporului, preoții, prin aceea că ar fi singurii deținători ai cheii și lăcății cuvintelor sfinte.

Să nu se uite că Sf. Petru era simplu pescar, iar Sf. Ion nu făcuse seminarul la Iași. Primii creștini erau bieți neștiutori de carte, bieți desmoșteniți ai vieții, a căror educație fusese completamente neglijată. Țaria le-a dat-o doar lumina propriului lor suflet purificat și beatificat.

Filozofia populară are o vorbă: „Faptele, nu oala cu laptele”.

Exemplul pe care-l dau păstorii sufletești ai noroadelor, e armă și scut pentru creștinism.

Este el demn de urmat?

Fără supărare: din discuție ade-vărul.

T. C. STAN

Consiliul economic al Mănăstirii Văratec, a cerut Ministerului de Interne autorizația unei loterii având ca obiect un covor românesc 2,30 m. pe 3 80 m. lucrat în atelierul sf. mănăstiri, în scopul adunării unui fond pentru ajutarea mănăstirii: Ministerul a trimis cererea în original prefecturii locale, spre a fi da avizul.

ELECTRIFICAREA BISTRIȚEI

struirea lacurilor egalizatoare, prin baraje puternice, ar fi însă un lux prea costisitor dacă nu am căuta să ne folosim de debitul de apă, întrebându-l, prin căderi, în uzine hidraulice. Și două ar fi uzinele mari ce s'ar putea construi în regiunea Bistriței — afirmă d-l Leonida. Uzina dela Stejar, lângă Bicaz și uzina dela Toance, lângă Broșteni.

„Am prevăzut închiderea văii Bistriței, printr'un baraj de 60 m. înălțime la Isvorul Muntelui, lângă Bicaz. Prin această lucrare, deși mai puțin înaltă decât cea dela Toance se formează un lac de peste 20 Km. lungime, inundând cătunele: Cârnu și Poiana Cârnelui, părțile de jos din Potoci, Secu, Isv. Alb, o parte din Buhalnița și partea cea mai joasă a Hangului. Lacul va avea un volum considerabil de apă: peste 400 milioane metri cubi, suprafața inundată fiind de 1678 hectare, din care 507 Ha. reprezintă deja terenuri inundabile”.

Dela Isvorul Muntelui, apa urcată de 60 m. înălțime va fi condusă — printr'un tunel ce va străpunge muntele Botoșanului — la Stejar, unde se vor instala turbinele. Aici se va obține o cădere de 120 m. înălțime (60 la baraj, plus 60 la eșiera din tunel) care va putea produce anual

peste 300 milioane KW.-ore, corespunzând la o economie de peste 20 mii vagoane combustibil pe an.

O lucrare la fel va fi executată la Toance, realizându-se o cădere de 80 m. cu un debit mai mic de apă și cu o forță de 20000 H.P.

Cum va fi întrebuită această însemnată cantitate de energie?

Se vor construi fabrici pentru producerea pastei lemnoase din care se va fabrica hârtia și mătasea artificială. Se vor aborda industriile electrochimice (sarea, varul, soda caustică, acidul azotic, carbidul, etc.). De asemenea industriile electro-metalurgice. Se vor ilumina orașele pe o întinsă regiune din Moldova, Bucovina și Transilvania. Se vor construi căi ferate electrice Piatra-Neamț — Bistricioara; Bistricioara — Dorna; Bistricioara — Toplița.

Odată expuse acestea, este de prisos a mai insista asupra influenței a transformării radicale pe care le vor avea, lucrările proiectate, asupra dezvoltării economice a văii Bistrița și a împrejurimilor sale.

Se va întâmpla, pe valea Bistriței, una din acele minuni, din care, suntem deprinși să auzim, că, numai în America — Țara minunilor — se pot întâmpla.

C. N. TURCU

Disprețuirea
muncii

Munca considerată în sine este un adevărat izvor de fericire și cine o disprețuiește comite un îndoit păcat: față de societatea în care trăește și față de D-zeu, care l-a înzestrat cu acest dar prețios. Într'adevăr, ce este oare mai satisfăcător și mai plăcut, decât să ști că trăiești din rodul muncii tale și pe de altă parte procuri și altora existența sau mijloace de existență. Munca ne oferă orele plăcute de odihnă ne face să sorbim cu nesaț aerul proaspăt dător de viață și ne procură cu îmbelugare masa plină de bunătăți

Activitatea de toate zilele ne scutește de ispite și păcate sufletul, care deseori din cauza lenevirei cade pradă lor; ne dă însă acea mulțumire sufletească, adevărata putere de muncă și viață

Mulți însă spun, că acum nu se muncește atât cât înainte de război, adică, țăranul dela sat și lucrătorul dela oraș nu se silesc, din diferite cauze, ca să încreze, dacă nu mai mult, dar măcar nu mai puțin ca înainte de război. Cu toții știm că la țară nu se lucrează tot pământul, deoarece rămâne mult câmp piroagă. Și lucrătorii din fabricile particulare sau ale statului nu vor să mai producă atât cât înainte de război, cerând prin greve mărirea de salarii și împuținarea orelor de lucru.

Cu războiul s'au împuținat brațele de muncă și nu că săteanul nu muncește mult astăzi, căci sunt foarte mulți cari muncesc peste măsură, nerespectând nici sărbătorile; dar se observă înclinări către mijloace mai ușoare de câștig, asta e drept. Fiecare tinde, dacă se poate să trăiască dintr'un capital sau venit, fără să mai muncească sau să mărească producția. De aici risipa și lipsa de orânduială în treburile gospodăriei. Cu toate că s'a împărțit pământ țăranilor, totuși multora li-i rușine să

muncească pe ogorul și deaceia mulți — mai ales tinerii liberați din armată — cu gradul de sergent sau plutonier — părăsesc gospodăria și pământul, pentru a deveni funcționari la orașe

Țăranul, care muncește astăzi pământul, nu vrea sau nu dorește ca și fiul lui să muncească mâine la țară, ci, dacă se poate, să-l dea la vre-o școală secundară, căci la școlile practice sau meserii nu e tocmai onorabil. Deaceia se observă dela un timp marea afliuență de candidați dela țară spre liceu, fără ca să chibzuiească nimeni dacă feciorul lor este apt pentru liceu sau nu. De unde oare această rușine și dispreț de muncă manuală? Este o mentalitate greșită a țăranului că orașenii, funcționarii mai ales, trăiesc mai bine și mai ușor decât ei. Bugetul pentru el este ceva ideal, deaceia luptă pe orice cale și cheltuiește mulțime de bani, numai să-și vadă odrasla funcționar cu leaș. Dar nici odată nu se întreabă, dacă același salariu este suficient pentru un trai modest și omenesc. Dacă l-ai îndemna să-și dea copilul la vre-o meserie, ar zice că-ți bați joc de el, căci doar e omi gospodăru și cu stare și are cu ce să-și poarte feciorul în școală. Nu sunt contra luminării fiilor de săteni, sau cultivării lor prin diferite școli, dar firește nu toți au chemare pentru ele.

O țară prosperează nu numai pe cale intelectuală și pe cea a economiei naționale. Ori la noi, unde este o țară eminamente agricolă se observă o aversiune și dispreț de muncă agricolă și manuală

În țările din apus orice muncitor sau țăran este un intelectual, care știe să aprecieze munca și să-i valorifice roadele. La noi din contra, dacă a învățat cineva câteva clase de liceu și n'a putut urma mai departe e sigur că nu se va mai întoarce la coarnele plugului, nici va îmbrățișa

Fără titlu

— A propos de automobile.

Zic unii, că nu-i de demnitatea unui preot să conducă o mașină și prestigiul său moral scade cu aceeași ușureală cu care se urcă indicatorul vitezei dela automobil când accelerația e produsă de o gheață preoțească; iar mâna sărutată de enoriașii credincioși și habotnici, nu se cuvine să atingă volanul unei mașini, nici să-l manevreze...

Motive.

Că nu-l prinde, că nu i se șade, că dă .. nu prea merge să vezi pe un preot la volan.

Să mă ierte acești „unii” — dar, aceste motive sunt inspirate dintr-o falsă concepție că — haina face pe om și nu omul haina — concepție tot atât de băbească și răsuflată ca și discipolii ei.

Mă rog, cu cât scade prestigiul său moral dacă un preot, conștient de menirea sa în orice ocazie, lăsând hăturile, pune mâna pe volan?

Cui nu-i șade bine când, trecând pe drum, într-o trăsurică stălică, sau într-o mașină, un preot, și de alături, o secătură sau un bețivan, îngroșându-și vocea, îi aruncă două-trei vorbe: — „Ține dreapta părinte”?

Câte kgr. de demnitate perde un misionar al Domnului dacă, ducându-se la o babă din fundul unui sat să-i facă o aghiazmă, în loc să deșale un catăr bleg și mofturos, înmoaie arcurile unui Ford?

Lăsați domnilor concepțiile mucegale și băbești la o parte — lăsați-le lumii lor.

S-ar deprinde și copiii spărieți și babele mirate, să vadă pe „părințele” sosind la porțile lor cu o modestă mașină, venind mai repede decât se așteptau, cu aceeași seninătate și blândețe în ochi, cu același glas mângâietor, cu aceleași vorbe de încurajare și încredere în puterea dumnezeirii, cu aceleași, cu care ar fi venit „părințele” pe jos sau într-o căruță.

Să mă ierte deci „unii” dacă le spun că — nu rantia face pe preot și nici Fordul, ci munca și purtarea sa demnă și conștientă de misionar al bunătății și al Dumnezeirii.

Costachiu

Incendiu

În noaptea de 8-9 Oct. a. c. pe la orele 8 dim. a ars fabrica de cherestea, de pe teritoriul comunei Negrești proprietatea D-lui Const. Onu cu toate instalațiunile ei și cu o parte din materialul lemnos care se afla în apropierea fabricii.

Pagubele se urcă aproximativ la suma de un milion lei. Se crede că focul a fost pus de răfăcători. Fabrica era asigurată.

vreo meserie, ci se va angaja la vre-o biurou oare care cu un salariu de mizerie.

Dar viața de oraș are multe cerințe și fiindcă salariul este insuficient, vrecurge la mijloace necinstite de trai. Ziarele ne raportează zilnic fraude și delapidări din averea statului comise de acești funcționari incorecți.

De aci conchidem: o totală lipsă de educație și cultură, tendința de îmbogățire pe căi lătrănești și necinstite, într'un cuvânt, disprețul de muncă cinstită și conștiințioasă, e munca agricolă și manuală.

T. Hodoroa

Demnitatea scrisului

stul unui ziar este educația so-
și formarea unei opinii publice
toasă, dreaptă și nepărtinitoare.
ția socială și curente sociale
cătoare reclamă respectarea per-
jelor și a factorilor sociali, iar nu
corirea lor.

fel de învățământ ar fi acela,
are profesorul ar schimonosi în
ocură numele elevilor?

le fel de evlavie ar deștepta preo-
în sufletele enoriașilor săi, când
predica sau i-ar admonesta cu ca-
ative din cele mai puțin civilizate?
auditori ar putea să aibă oricare
lor, care în avântul elocvenței și-ar
mite expresii și cuvinte de rând,
ă nu zic ordinare, la adresa ascult-
rilor săi?

nelegem să subliniem scăderile
iale, dar nu să înjosim pe autorii
Efectul va fi contrar celor aștepta-
Scriem, nu ca să exploatăm slă-
iunele, ci ca să le îndreptăm. Nu
urându-ne de indignarea care o
trezi scrisul nostru, ci de îndrepta-
relelor semnalate, să îndemnăm
ordine și la maniere sociale.

Aceste reflecții mi-a sugerat artico-
„Nouii șofeuri” din ziarul Refor-
torul de la 1 Octombrie a. c. Nu
cut asupra temei, asupra dreptății
e o are sau nu o are autorul a-
nim al acelui articol. Despre acea-
și-a dat părerea fratele în Hristos
at acolo, în numărul de la 8 Oct.
scut asupra unor termeni jignitori
adresa preoției.

Orbind despre preoți, nu găsește
termen mai civilizat și mai obișnuit
care să-i numească de cât cuvân-
„popă”, care înseamnă o insultă
ntu preoți.

„Suntem învățați să vedem... pe
popă... în altar...” „Alt popă...” „Popa
pe motocicletă?” și așa mai departe
ca și cum cuvântul preot n'ar exista
în limba românească, pentru deme-
nirea slujitorilor Domnului Hristos.
Singularul cuvânt „preot” de la începutul
articolului amintit este transplan-
tat din ziarul „Universul” în care cu
toată nota hazlie, întrebuițată acolo,
nu este înlocuit cu un cuvânt de bat-
jocură.

Pentru un om de onoare, așa cum
cred că cere situația socială a auto-
rului articolului, cum poate că este
mediul în care trăiește el, și cum o fi
reclamând obligativitatea funcțiunei
lui, asemenea mod de discuție îl sco-
boară în rândurile glotașilor.

Scrisul este o sabie cu două tăiu-
șuri, care mănuită nedibaci se în-
toarce împotriva mânuitorului.

Cine înțelege rostul preoției ca
factor social, în conducerea unui po-
por, nu lovește în prestigiul ei, ci
stăruiește în menținerea și cultivarea
respectului datorit reprezentanților
bisericeii Mântuitorului Hristos.

Preoția are onoare ei, de care
nimănu nu-i poate fi îngăduit să se
atingă, fără motive întemeiate. Cine
ponegrește pe altul, pe sine se po-
negrește.

Preoții totdeauna au propovedit
respectul persoanei și mai ales su-
punere autorităților și instituțiilor țării.
Pentru acestea ei înalță rugăciuni
publice și în taină în fie care zi.

Drept este oare ca ei să fie insultați
chiar de cei pentru care ei se roagă?

Pr. GH. VERȘESCU

Caracterele timpului nostru

Din turburatele revarsări ale ma-
testărilor culturii veacului nostru,
sigur este anevoios să desprind
urlea specifică contemporaneității.
să, chiar faptul că asemenea celor
în vremea renașterii, sântem și noi
conștienți de importanța istorică a
lelor pe care le trăim, ne indică
numile momente de viață și anu-
ite motive de trăire, pe care, cu
pată îndreptățirea le putem consi-
era între pietrele fundamentale
le ideologiei ce vremile noastre le
or oferi viitorului. E în aceste
ealtăți și ceva din confesiunile
conștiente ale creației, dar mai
mult decât aceasta, o fărâma din
e n'a fost și n'a putut da generația
măntărilor.

Astfel trebuie considerat și spiri-
tualismul postbelic, care în ciuda
tător contestații asidue s'a dovedit
fecundă plămădă a vieții noastre
ctuale. Înainte de a fi o temă îm-
rățișită pentru energiile ei de mult
eîncercate, este o necesitate. În-
parcerea la credință în genere, și
a Bisericii în specie, dorința arză-
pare a unei viețuiri în cadru mistic,
desvoltarea facultăților ocultistice
ncă necunoscute Europei, intensi-
ficarea interesului pentru operațiile
magice — tot atâtea forme în care
se manifestă spiritualismul deocam-
dată vag și incomplet însă cu
incere și viguroase elanuri, — sânt
ară îndoiială expresia unei vii ne-
esități. Lumea după război a în-
eles că civilizația cu marele ei con-
ort, precum și viețuirea într'un
erc curat materialist, nu îngăduie
firească desvoltare evoluției
ntelectului.

Tot astfel trebuie considerată și

tradiția, care se împletește la fie-
care pas cu celălalt curent amintit.
Am putea chiar afirma că este o
transpunere a lui în ordinea socială
a lucrurilor. Căci fără îndoială, dacă
s'ar proceda la construirea unei
metafizici a tradiționalismului s'ar
ajunge la acceptarea unui plan
spiritualist. Motive spațiale ne opresc
să argumentăm această afirmație
acum. O vom face însă cu alt prilej.

În afară de aceste două curente
scăpărările vieții moderne păstrează
desigur și alte aspecte. Chiar unele
contradictorii care, în cazul înche-
gării unui stil organic, unitar se
vor cristaliza. Întrebarea care se
pune este în ce constă verosimilitatea
acestor caractere, că oare e sufi-
cient ca un grup mai redus să pro-
feseze atari principii, pentru a le
cadra noi în domeniul semnificati-
velor manifestări ale veacului?

Aici însă, e de știut și un lucru:
revoluțiile culturale nu se săvârșesc
cu masele, ci în stratul societății
selece. Acceptând aceasta, nu putem
decât să întrezărim viitorul prohod
al ateismului cu toate durerile lui
științifice!

VICTOR IANCU

Accident de automobil

În ziua de 2 Oct. a. c. pe la orele
16 copilul Nec Gh Gram în etate
de 13 ani din Podoleni, mergând pe
șoseaua națională, împreună cu tatăl
său, a fost călcat de mașina No. 66
P. N. condusă de șoferul Dumitru
Constantinescu din Tg. Neamț.

Copilul a fost internat la spitalul
din Roznov.

Dela Consiliul Comunal

Ultimile dezbateri ale consiliului
comunal din Piatra-N. s'au terminat
într'o atmosferă încărcată

Era la ordinea zilei condițiunile
contractului cu firma Siemens-Schu-
ckert, pentru instalarea electricității.

Reprezentanții firmei de față în
consiliu, au cerut cu insistență să li
se plătească un accont de șase mili-
oane lei, în cursulanului 1928 adică
până la 31 Dec. a. c.

Această părere a fost susținută și
de d-l N. Lazaridi consilierul juridic
al primarului, demonstrând că această
pretenție este conform caetului de
sarcini și ofertei.

Alți consilieri în frunte cu d-l Gh
V. Măcărescu, au susținut că preten-
ția firmei este contrară caetului de
sarcini și ofertei, că conform acestora
accontul de șase milioane lei trebuie
să se plătească în termen de 1 an
dela facerea contractului. Mai departe
d-sa a spus că nu se miră că firma

are această pretenție, deoarece este
interesată să aibă în mână o sumă
cât mai mare de bani, dar se miră
că se găsească consilieri cari apără in-
teresele firmei în loc să le apere pe
ale primăriei. La părerea d-lui Mă-
cărescu s'au asociat și d-nii I. Matasă
A. Abeles și alții.

O soluție intermediară s'a dat de
către d-l V. Soroceanu susținută și
de d-l N. Guranda.

Felul cum d-l Gh. V. Măcărescu a
pus chestiunea a enervat atât pe d-l
N. Lazaridi cât și pe d-l P. Criveț.
S'a produs un schimb de vorbe puțin
măgulitoare, al căror efect va avea
și consecințe politice.

În cele din urmă reprezentanții
firmei au acceptat să li se plătească
avansul în două rate, până la 15
Martie 1929.

Ședința consiliului de Sămbătă 13
Oct. promite a fi tot atât de agitată.

Informațiuni

Sub patronajul înaltei Regențe apare
în Capitală „România Aeriană” revistă
cu articole în tot cece privește organiza-
rea aviației noastre civile și militare. Ab-
onamentul pentru funcționarii publici e
de 350 lei anual.

În ziua de 1 Oct. 1928 pe la ora 8 jum.
un țigan și o țigancă din com. Stălpicani
jud. C. Lung venind din Piatra-N și trecând
prin Cotărgași (com. Broșteni) au forțat ușa
casei țiganului Reșmej și s'au introdus în
casă. Acolo au sricat incuetoarea dela o ladă
furând un cojoc, o bonădă un brâu și o ca-
trintă după care lucru au dispărut în pădure
luând direcția spre Stulbici. Cazul se cer-
cează.

În noaptea de 2 spre 3 Oct. 1928 prin
forțarea ușei casei femeii Marghioala Gh
Bibanu din com. Căndești s'a furat o bertă
un cojoc, căciula și 2 cămăși naționale. Auto-
rul furtului s'a stabilit că este C. V. Patasă
din Căndești. Cazul se cercetează.

În ziua de 30 Sept. a. c. între orele
10—11 necunoscuți făcători de rele prin
spargerea unei uși, cu ajutorul unei
șapine, s'au introdus în casa loc. Const
Tepl din satul Potoci, com. Blcaz unde
în lipsa de la domiciliu a furat un cojoc
două perechi de ghețe noui, și o sumă
de 18700 lei. Cercetările le face șeful
postului de jand, Blcaz

În ziua de 4 Oct. 1928 pe la ora 14, pe
când mai mulți lucrători lucrau în mina
de cărbuni a băii Borsec o bucată de pământ
s'a surpat peste lucrătorul Pan Dela în etate
de 25 ani. Fiind scos de sub darăamături de
coilați lucrători, pe când îl transportau spre
casă a înecat din viață. Bănueli de crimă
nu sunt. Cercetările se fac de d-l pretor
Todirici și șeful postului.

În noaptea de 3—4 Oct. a. c. individul
Gh. Mitrea din satul Anănoae com. Costișa
a furat de la o arie 2 căruțe pae. Aria era
proprietatea d-lui Alex. Trifan învățător în
acest sat și a locuitorului Gh. Luca din com
Căndești.

În dimineața zilei de Luni 8 Oct.
cor. pe la orele 4 jum. a. m. în urma
unei nunți ce a avut loc în sala hotelului
continental, a avut loc un mare scandal
urmat de o bătaie cu cuțitele între indivizii
Vasile și St. St. Pomeanu cu Nicu Cojoc
toți din suburbia Precista și cunoscuți
clienți ai poliției în materie de scandaluri
Poliția face cercetări.

Poliți Protestate

Moise Aronovici Piatra-N.	10000
Th. Dumbrăveanu „	20000
C. V. Mindirigiu „	3000
Nicu Gătej „	3000
Elias Herșcovici „	4419 și 4000
Ștefan Alestar „	10000
C. Roșca „	15000
Avram Marcus „	13500
I. Budiș „	500
Leon Rosenberg „	6000

Trate Protestate

Emil Hascalovici	3637
Idem	12788
B. Hofmen	9688
Manole Gutman	14500
S. F. Rotman	6590
Carlo Marigheto	5530
Moritz Enghel	2050

Groaznicul incendiu

din Târgu-Neamț

În noaptea de 12 spre 13 Oct. cor., pe la orele 1, un puter-
nic incendiu a izbucnit în Tg. Neamț, chiar în centrul orașului,
arzând vre'o 13 case de pe strada Ștefan cel Mare în apropierea
ateneului Hanganu.

O panică de nedescris cuprinsese întreaga populație a ora-
șului; Aceasta din pricină că serviciul de pompieri în Tg. Neamț
este ca și inexistent precum și datorită faptului că orașul este
lipsit de apă.

La cererile disperate de ajutor, a fost trimisă la Tg. Neamț
o echipă de pompieri din localitate.

După mari eforturi focul a putut fi localizat.

Pagubele n'au putut fi încă evaluate.

Tip. Județului Neamț
Piatra-N. str. Alex. cel Bun 32